

Никола Вујчић

ИСТИ У НОЋИ, ИДЕМО

*исти смо ноћас у свом продужетку врата
у пуноћи овог оvdје тријема блиски са
ткивом изгледа сове што нас учи како се воли*

*једна трајност, признајемо један цвијет и
његову боју у којој горимо, један освет
на рубу њене достојанствености може нас*

*крвно завадити, овакав траг што нас
слиједи замећемо у траву, неглад у недогледу
отвара нам очи у нијемости да јесмо, поноћ
улази у једном тренутку, све је друго будућност
зрака, тражимо до врха смисао овог
изненадног дисања без зрака, крунисани свјетлом,*

*што нам га обећавају часовници бит ћемо
поново исти, припити снагом срећно?
завршетка, лијепом ријечи наше довитљивости*